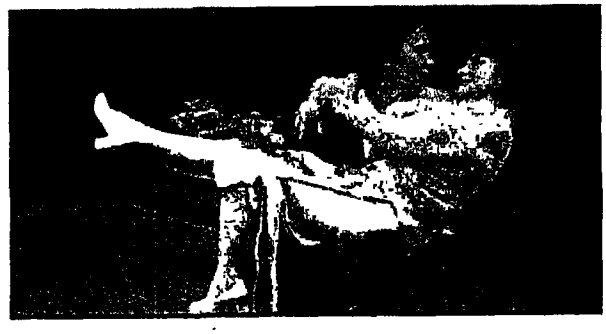
«Και καλά Χριστούγεννα»

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Ο εορτασμός των Χριστουγέννων με το πολύφωτο χριστουγεννιάτικο δένδρο, τα δώρα και την οικογενειακή συγκέντρωση αποτελεί το δραματικό πρόσχημα για τον Αλαν Εϊκμπορν για να σκιαγραφήσει ανθρώπινους χαρακτήρες μεσ' από απλά καθημερινά γεγονότα σε κωμικές αλλά και συγκινητικές στιγμές. Το «Και καλά Χριστούγεννα» γράφτηκε το 1980 και μέσ' από τις γραμμές του κειμένου ο Εϊκμπορν ολοκληρώνει τα πορτραίτα πολλών και διαφορετικών χαρακτήρων με το πρόσχημα της τριήμερης συγκέντρωσης για τα Χριστούγεννα. Αυτό που πετυχαίνει στο έπακρο ο συγγραφέας είναι να ξεδιπλώσει με ακρίβεια τις εκφάνσεις της ανθρώπινης οντότητας μέσα στην οικογενειακή σύμβαση στο πλαίσιο ενός σημαντικότατου εθίμου.

Η αίσθηση του οικείου αναδίνεται μεσ' απ' το γυρτό σώμα της ζεστασιάς συνεπαίρνοντας τις επιθυμίες σ' ένα ταξίδι απόλυτης νηνεμίας

Στο συγκεκριμένο έργο η σκηνοθετική δουλειά είναι δύσκολη διότι πρέπει να κινηθεί σε δύο επίπεδα. Εκ πρώτης όψεως πρέπει να διατυπωθεί η δεδομένη ατμόσφαιρα έτσι όπως διαγράφεται από την οικογένεια των Μπάνκερ, τη σχέση τους καθώς και τις συμπεριφορές τους μέσα στον περίγυρο των φίλων με φόντο τ' απρόοπτα γεγονότα που έρχονται απροσδόκητα στην επιφάνεια. Σε δεύτερο επίπεδο οι διαφορετικές προσωπικότητες πρέπει να διαφαίνονται ευδιάκριτα στον σκηνικό χώρο καθώς και στο πεδίο της υποκριτικής.

Η σκηνοθεσία του Τάσου Μπαντή «διαβάζει» το κείμενο, ακούει τη μουσικότητά του, νιώθει τη ζεστασιά που βγαίνει μεσ' από τις γραμμές και δημιουργεί πολύχρωμα ταμπλώ ζωντανών εικόνων. Επιπλέον ο σκηνοθέτης αναλαμβάνει και τη μετάφραση του έργου και τα καταφέρνει αρκετά καλά. Τα σκηνικά και τα κοστούμια της Ελένης Μανωλοπούλου και η μουσική επιμέλεια του Δημήτρη Ιατρόπουλου πλαισιώνουν εύστοχα τη χριστουγεννιάτικη ατμόσφαιρα του έργου.

Η Μπέττυ Αρβανίτη κεντάει σπιθαμή προς σπιθαμή έναν εξαίσιο ρόλο. Πολύ καλός ο Γιάννης Βόγλης, αν και μερικές φορές κινείται σε υπερβολές ξεσπάσματος θυμού που δεν χρειάζονται. Η Μαριάνθη Σοντάκη και η Σμαράγδα Σμυρναίου σκιαγραφούν τους αντίστοιχους ρόλους τους με έντονα χρώματα σε πλήρεις διαστάσεις. Ο Χρήστος Στεργιόγλου στο ρόλο του γιατρού με την επιμονή του για το κουκλοθέατρο έδωσε στο χαρακτήρα όλες εκείνες τις ιδιομορφίες ενός ιδιόρρυθμου ανθρώπου. Με άνεση, φυσικότητα αλλά και λίγο αμηχανία υποδύθηκε ικανοποιητικά τον Κλάιβ ο Δημήτρης Αλεξανδρής. Με μπρίο, ζωντάνια, κέφι, δύναμη έπαιξαν ο Αλκης Παναγιωτίδης και ο Νίκος Αρβανίτης. Η Ράνια Σχίζα έπαιξε συγκρατημένα, με μέτρο και πειθώ, σχεδιάζοντας άρτια τη φιγούρα της Ρέιτσελ. Στο θέατρο της «Οδού Κεφαλληνίας» η παράσταση άφησε να περάσει στους θεατές ένα αίσθημα ζεστασιάς, σπιτικής γιορτής, αντάμωσης. Μια αίσθηση οικειότητας που ένωσε σκηνή και πλατεία. Επαινος αξίζει στις κούκλες που κατασκεύασε ο Στάθης Μαρκόπουλος. Μια φροντισμένη σε όλα τα επίπεδα που μας διασκεδάζει εξοικειώνοντάς μας με καθημερινές στιγμές.